

Camellia

夜凌祁
เยหลิงชี
เขียน

ผู้ใด 谋妃当道
กล่าวว่า
คุณหนูใหญ่
อย่างข้า
เป็นดาว
ภาคนี้!

8

ตอนที่ 281 ก่อความวุ่นวาย

ระหว่างที่ฉวีหวันเอ๋อร์กับชื่อจื่อยวนกำลังงุ่นงองอยู่นั้น
ลู่จื่อเหยา ก็ชิงลงมือก่อนแล้ว

นางรวดเร็วมาก มีหน้าซำยังเปี่ยมด้วยจิตสังหาร ทำให้
มองเพียงผาดเดียวก็รู้แล้วว่านางตั้งใจสังหารชื่อจื่อยวนจริง

ฝีมือของชื่อจื่อยวนมีอาจเทียบพวกฉวีหวันเอ๋อร์ได้จริงๆ
เพียงแต่จะดีจะชั่วก็นับว่าเป็นลูกน้องคนสนิทเพียงคนเดียวของ
หลินอี่เสียง ดังนั้นลู่จื่อเหยาจึงมีอาจลงมือสำเร็จได้อย่าง
ง่ายดายถึงเพียงนั้น

ฉวีหวันเอ๋อร์ยืนอย่างสงบนิ่งอยู่ด้านข้างพลางปรายตา
มองร่างลู่จื่อเหยาเบาๆ อาจบอกได้ว่านางผ่านศึกมานับร้อยครั้ง
และมองคนมานับไม่ถ้วน แก่นแท้ของคนผู้หนึ่งมีความสามารถ
อยู่เพียงใด ฉวีหวันเอ๋อร์มักมองออกเพียงผาดเดียว แต่กับ
ลู่จื่อเหยานั้น นางกลับสับสนงุ่นงองอยู่เสมอ

ลู่อื่อเหยาสมควรเป็นผู้อ่อนแอ แต่ทุกครั้งที่ฉวีหวันเออร์คิดเช่นนั้น จู่ ๆ นางกลับทำอะไรบางอย่างที่พลิกคว่ำความคิดนี้ของนางไปเสีย ดังเช่นทุกฉากทุกตอนที่กำลังแสดงอยู่ตอนนี้

ลู่อื่อเหยาหลบกระบี่ยาวที่อยู่ในมือชื่อจื่อยวนพันอย่างหวุดหวิด จากนั้นก็เหมือนว่าบังเกิดปัญหา ใช้มือข้างหนึ่งยันพื้น ส่วนร่างกายก็กรีดเป็นเส้นโค้งอันงดงามกลางอากาศ หลังจากยืนได้อย่างมั่นคงแล้วก็พุ่งเข้าหาชื่อจื่อยวนโดยพลันราวกับลูกเกาทัณฑ์ที่หลุดออกจากแสง

เพียงชั่วพริบตา พละกำลังมหาศาลของลู่อื่อเหยากลับเป็นฝ่ายได้เปรียบจริง ๆ ฉวีหวันเออร์มองดูชายผู้นั้นถูกลู่อื่อเหยาซัดจนล้มลงพื้นกับตา จากนั้นก็ใช้มีดสั้นที่อยู่ในมือแทงเข้าไปในปุ่มกระดูกหัวไหล่ของชายผู้นั้นด้วยความเด็ดขาดยิ่งนัก คล้ายนางคิดมาตั้งแต่แรกแล้วว่าจะทำเช่นนั้น

มือเงื้อมีดแทง จากนั้นก็ดึงออกแล้วสะบัดไปอีกทีหนึ่ง

ฉวีหวันเออร์คิดไม่ถึงว่าลู่อื่อเหยาจะตัดเส้นเอ็นแขนของชายผู้นั้น เสียงครวญครางอย่างเจ็บปวดดังมาจากปากของชายผู้นั้น ถึงกระนั้นกลับทำให้มุมปากลู่อื่อเหยาขยับขึ้นเล็กน้อย

อย่างไรก็ต้องแก้แค้นสักวัน แค่อันอยู่กับเวลาเท่านั้นเอง

ยามนี้สมองของลู่อือเหยาตระหนักเรื่องนี้ได้อย่างชัดเจน
เป็นล้นพ้น

“เห็นแก่น้ำใจที่เจ้าเคยมีให้ข้า วันนี้ข้าจะไว้ชีวิตสุนัขของ
เจ้าก่อน เพียงแต่แค่ครั้งนี้เท่านั้น”

ปีนั้นเนื่องจากเขาทนดูไม่ได้จึงคลุมร่างนางด้วยเสื้อคลุม
ตัวหนึ่ง วันนี้นางไว้ชีวิตเขา ถือว่าได้ตอบแทนบุญคุณจอมปลอม
ของเขาไปแล้ว

“เซี่ยเหยา ไม่เคยติดค้างผู้ใด” ลู่อือเหยาโน้มกายแล้ว
กระซิบข้างใบหูลู่อือยวน

ครั้นลู่อือยวนได้ยินประโยคนี้อันก็แทบจะลืมเลือนความ
เจ็บปวดที่อยู่บนร่าง เขาเบิกตาโพล่งและพยายามมองสตรี
แปลกหน้าที่อยู่เบื้องหน้า ความทรงจำสุดท้ายก่อนหมดสติคือ
ใบหน้าที่ถูกปรดัวรอยยิ้มงามหวานหยาดเยิ้มปานบุปผาของ
สตรีผู้นั้น

ลู่อื่อเหยาเก็บอาวุธและหมุนกายเดินกลับไปหา
ฉวีหวันเออร์ ร่างกายแปดเปื้อนคราบโลหิต ลู่อื่อเหยาสะบัด
มือที่ระบมเล็กน้อย พร้อมกล่าวกับฉวีหวันเออร์ “พวกเราไปกัน
เถอะ”

ฉวีหวันเออร์มองชื่อจื่อเยวนที่นอนหมดสติอยู่บนพื้น
ด้วยสายตาล้ำลึก จากนั้นย่างเท้าก้าวเดินพร้อมตอบกลับไปว่า
“ข้านี้กว่าท่านจะฆ่าเขาเสียอีก”

“ข้านี้กว่าเช่นกัน” ลู่อื่อเหยาตอบด้วยท่าที่เป็นธรรมชาติ
“เพียงแต่จู่ๆ ก็ไม่ยากแล้ว เพราะข้าอยากหาคนที่เป็
น ‘จอมยุทธ์แขนเดี่ยว’ และลัษรชาติของความทุกข์ทรมาน
สักกระยะหนึ่งเหมือนข้าอย่างไรเล่า”

พวกเขาทั้งสองรีบไปยังทิศทางที่หลินอีหนานอยู่
เมื่อหลินอีหนานซึ่งยามนี้ถึงที่หมายแล้วมองเห็นตำหนัก
ซึ่งได้รับการคุ้มกันอย่างแน่นหนา พยับเมฆก็ฉายวาวภายใน
จักรุอันลุ่มลึกและดำมืด

มีคนเฝ้ามาถึงเพียงนี้ การบุกเข้าไปอย่างเปิดเผยคง
มีอาจทำได้สะดวกมากนัก ยิ่งไปกว่านั้นยังต้องลากคนตาย
เข้าไปด้วย

เป็นการยากนักหากคิดสับเปลี่ยนหลินอี่นั่วซึ่งกำลังนอน
อยู่ด้านในออกมาอย่างเงียบเชียบโดยมิให้ผู้ใดรู้เห็น แม้ว่า
การรีบร้อนลงมือเช่นนี้หาใช่การกระทำอันชาญฉลาดนักก็ตาม
แต่ถ้ารอดเขาขึ้นมาหลังจากที่ฝังลงไปแล้ว หลินอี่นั่วอาจทน
ไม่ถึงตอนนั้นก็เป็นได้ เนื่องจากเขาคงอยู่ในสภาพเช่นนี้ได้
เพราะฤทธิ์ของยาเท่านั้น เดิมที่ร่างกายของหลินอี่นั่วก็ไม่เห็นว่า
แข็งแรงมากอยู่แล้ว หลายวันก่อนต้องทนทรมานกับพิษร้าย
ทำให้สภาพของเขาแยลงยิ่งกว่าเดิม อดทนมาหลายวันเช่นนี้
หากยังไม่ให้เขาฟื้นคืนสติขึ้นมาอีก มีความเป็นไปได้มากที่
การแสดงหลอกๆ นี้จะกลายเป็นความจริง จนทำให้องค์ชายสี่
ผู้นี้จบชีวิตไปจริงๆ

องค์รัชที่อยู่วางในมีทั้งคนของฮองเต้และของฝ่าย
รัชทายาท ถึงกระนั้นก็มีคนของหลินอี่หนานเช่นเดียวกัน

เมื่อพวกซุสือซึ่งปลอมตัวปะปนเข้ามาตามคำสั่งของ หลินอิ๋หนานพบว่าเขาปรากฏตัวแล้ว จึงเริ่มปฏิบัติการหลังจาก หลินอิ๋หนานส่งสัญญาณให้พวกเขา

ฉูจื่อเขียนกับซุสือสบตาอีกฝ่ายแล้วแยกย้ายไปจากจุดที่ ตนยืนอยู่ ครั้นได้รับสายตาแปลกประหลาดจากผู้อื่น ฉูจื่อเขียน จึงเอ่ยว่า “ปวตฉี ขอออกไปสักครู่”

หลังจากยืนโดยไม่กินหรือดื่มทั้งคืน อันที่จริงคนเหล่านี้ ก็เริ่มเหนื่อยล้าเล็กน้อยแล้ว พอได้ยินถ้อยคำของฉูจื่อเขียนก็ ปลดปล่อยให้พวกเขาสองคนจากไปโดยไม่มีผู้ใดขบคิดอะไรมากนัก เมื่อทั้งสองคนออกไปพ้นสายตาของพวกเขาและส่งเสียง กรีดร้อง องค์กรรักษาฉนวนยี่สิบกว่านายก็ตื่นตัวขึ้นมาทันที เริ่มเหลียวมองรอบด้าน มีหน้าซำยังมองไปยังทิศทางของคน ทั้งสองด้วยความกระวนกระวายใจอีกด้วย

เมื่อผู้คนตกอยู่ในความสับสนวุ่นวาย ย่อมเป็นโอกาสที่ดี ที่จะฉกฉวยประโยชน์จากมัน

หล่มูเงินกับมูหว่านเงินที่ยังรั้งอยู่เห็นรูปการณ์เป็นเช่นนั้น ก็รีบส่งเสียงบอกกับคนที่อยู่ทั้งซ้ายขวาวว่า “รีบไปดูว่าเกิดเรื่องอะไรขึ้นกันเถอะ! พวกเราจะเฝ้าอยู่ที่นี้เอง!”

ทันทีที่กล่าวเช่นนั้น คนประมาณสิบคนก็รีบเร่งไปทาง จูจื่อเชียนและซุสือทันที้ ขณะนี้จูจื่อเชียนนอนฟุบอยู่บนพื้น อย่างอนาถเพราะถูกซุสือเตะอย่างแรง

แก่ณกายเกือบประสบเภทภัย จูจื่อเชียนถลึงตามองผู้ที่ กำลังหัวเราะร่าอยู่ด้านข้างพลางกัดฟันแล้วพูดว่า “เจ้าตั้งใจ!”

“มิเช่นนั้นจะแสดงให้เห็นได้อย่างไร” ซุสือมิได้นึก เสียใจแม้แต่น้อย ครั้นได้เสียงฝีเท้าแผ่วเบาและสับสนกำลัง มุ่งตรงมาที่ตน เขาจึงปรับเปลี่ยนสีหน้าให้เคร่งขรึม

บางส่วนจากไป บางส่วนก็อยู่เฝ้าต่อ ทว่าความคิดนั้น กลับมิได้อยู่ที่นี้ ทุกคนต่างมองไปยังจุดเดียวกันโดยมิได้ นัดหมาย ถึงแม้ยังมีคนฉลาดที่คอยเฝ้าระวังความเคลื่อนไหว บริเวณนี้ ทว่าสถานการณ์เช่นนี้ก็กลับง่ายตายสำหรับหลินอิ๋หนาน เสียเหลือเกิน

เขาปรากฏตัวต่อหน้าทุกคนด้วยท่วงท่าอันทรงพลังซึ่งเพียงพอที่จะทำให้ผู้คนหวาดผวา และโจมตี ‘เป้าหมาย’ ที่เลือกไว้ตั้งแต่แรกจนล้มลงกับพื้นไปที่ละคนโดยปราศจากความลังเลและใจอ่อน ไม่ให้ใครหน้าไหนมีโอกาสมองเห็นรูปโฉมของเขาอย่างชัดเจน

ผู้ที่กำลังคุกเข่าอยู่บนพื้นภายในห้องล้วนเป็นนางกำนัลและขันทีซึ่งเคยปรนนิบัติรับใช้หลินอี่หนว่ ครั้นได้ยินเสียงความเคลื่อนไหวผิดปกติจากภายนอก ประสาทของทุกคนจึงเริ่มเขม็งเกลียว ถึงกระนั้นก็มีได้เปิดประตูออกไปดูทันทีเช่นเดียวกัน

เพียงชั่วพริบตาหลินอี่หนวนจัดการศัตรูทุกคนจนหมดสิ้น จากนั้นก็ส่งสายตาให้หลี่มู่เจิน หลี่มู่เจินปล้นบรรลุถึงตำแหน่งที่เขายืนอยู่เมื่อสักครู่และลากศพจริงออกไปนอกประตู

ครั้นเหล่าองครักษ์ที่ไปหาซุสือกับจู่จื่อเชียนเห็นทั้งสองคนยืนอยู่ตรงนั้นโดยปราศจากรอยขีดข่วนก็อดบ่นกระปอดกระแปดมิได้ จากนั้นก็สอบถามว่าเกิดเรื่องอะไรขึ้น

ลู่อื่อเขียนมีสีหน้าหวาดหวั่น พุดด้วยเสียงสั้นเครือ
เล็กน้อย “เมื่อสักครู่เห็นคนจำนวนหนึ่งมุ่งหน้าไปทางนั้น”

“คน? ใครนะ?” องค์กรรักษามด้วยความกังวล

“มองเห็นไม่ชัด เพียงแต่ไม่น่าใช่พวกเรา” ลู่อื่อเขียน
อธิบายคลุมเครือ พุดเสียงจนพวกเขาต่างมองหน้ากันไปมา
มีอาจเข้าใจชั่วขณะว่าเกิดเรื่องอะไรขึ้นกันแน่

ลู่อื่อเหยากับจวีหวั่นเออร์เดินทางผ่านที่นี่ จากนั้นก็
ไปถึงตำหนักบรรทมของรัชทายาท เพื่อพบกับอินเจียนหลิ
ซุมั่วจื่อ และจ้านอวีหลงซึ่งมารออยู่นานแล้ว และทยอยกันเริ่ม
ออกปฏิบัติการ

พวกนางบุกโจมตีองค์กรภายในลานตำหนักจาก
ทิศทางที่แตกต่างกันในเวลาเดียวกัน ถึงแม้ฝ่ายลู่อื่อเหยา
มีจำนวนคนไม่มาก แต่หากจะจัดการองค์กรเหล่านี้ย่อม
ไม่คณนามือ หลินอี่หนานไม่ได้รวมลู่อื่อเหยาอยู่ในแผนการ
ตั้งแต่แรก นางบอกว่ามาเพื่อให้ครบคน ชมดูความสนุกสนาน
และจัดการปลาชีวิตปลาสร้อยพวกนี้ตามอารมณ์เท่านั้น ส่วน

หลินอี่เงินซึ่งตกใจตื่นเพราะเสียงการต่อสู้ รวมทั้งลั่ววินเจิง ซึ่งอยู่ในวังหลวง ยอมต้องมอบให้พวกฉวีหวันเออร์เป็นผู้ต่อกร

ทุกคนต่างปลอมแปลงโฉม ในสายตาของหลินอี่เงิน ล้วนเป็นใบหน้าที่ไม่คุ้นเคยทั้งสิ้น สภาวะที่ทั้งสองฝ่าย พอฟัดพอเหวี่ยงกันทำให้หลินอี่เงินไม่มีเวลาและอารมณ์ ที่จะขบคิดมากมายนัก การเข่นฆ่ายังคงดำเนินต่อไป กลิ่นคาว โลหิตที่ค่อยๆ รุนแรงซ้ำแรกเข้านาสิกของหลินอี่เงิน

หลินอี่เงินปรายตามององครักษ์ซึ่งถูกโค่นลง คนแล้วคนเล่า ถึงกระนั้นเขามีอากัฏฐิที่มาจากคนพวกนี้ออก ได้เลย ผู้ใดขวัญกลัวถึงเพียงนี้ บังอาจลงมือกับเขาภายใน วังหลวง

เดิมทีลั่ววินเจิงกอบปรด้วยความมั่นใจ เขามั่นใจว่าตน สามารถจัดการศัตรูที่อยู่ตรงหน้า มิหนำซ้ำยังจะจับเป็นมา สักสามคนเพื่อสอบถามความจริงได้อีกด้วย แต่ฉวีหวันเออร์ กลับทำลายความมั่นใจอันแข็งแกร่งของเขาจนแหลกสลาย จากนั้นก็ใช้วิธีการหยามหมิ่นนานัปการเพื่อให้เขาอับอาย

“อายุปุ่นนี้แล้วยังกล้าवलลามซ้ำอีก สมควรโดนอัด แล้วจริง ๆ!” จวีหวันเออร์จึงใจเข้าประชิด ทำให้การเคลื่อนไหวของลัวววินจึงคล้ายคิดที่จะจู่โจมหน้าอกนาง

ท่ามกลางการกระทบกระทั่งกันของคมอาวุธ เสียงตบกระช่างชัดมิได้ชัดเจนมากนัก ถึงกระนั้นก็เพียงพอที่จะทำให้ลัวววินจึงหน้าตึงมึงทึงแล้ว

ลู่อื่อเหยาสู้งจนเหนื่อยก็เริ่มแอบอู้ นางหลบการโจมตีขององค์กรักษ์อย่างไม่นำพา แท้ถึบคนนี้ หมัดต่อยคนนั้น พลังมองจวีหวันเออร์ซึ่งกำลังหยอกเ้าลัวววินจึงที่มีสีหน้าเคร่งขรึม

หลินอี่เงินมีอาจหลุดพ้นจากซุมั่วจื่อที่อยู่ตรงหน้าได้ ส่วนลัวววินจึงเองก็มีอาจสู้จวีหวันเออร์ได้เช่นกัน องค์กรักษ์ปลาซิวปลาสร้อยคนอื่น ๆ ต่างทยอยหยุดการเคลื่อนไหว องค์กรักษ์ซึ่งทำหน้าที่ลาดตระเวนภายในวังหลวงยังเดินทางมาไม่ถึงชั่วขณะ อีกฝ่ายเลือกจ้งหะได้เหมาะเจาะมากเกินไป ทำให้หลินอี่เงินอดสงสัยว่าเป็นฝีมือคนในวังไม่ได้ เขาคิดแคว่าคนเหล่านี้กำลังพุ่งเป้ามาที่เขา แต่ไม่คาดคิดว่าด้านหลินอี่นั้วที่เสียชีวิตไปแล้ว ยามนี้จะเกิดเหตุเภทภัยด้วยเช่นกัน

ชูสือกับฉู่จื่อเขียนพาทองครักษ์คนอื่น ๆ วิ่งไปที่ห้องของ
หลินอี่หนั่ว เมื่อเห็นศพนอนเกลื่อนพื้น ทุกคนก็ตระหนักได้ว่า
มีอะไรไม่ชอบมาพากลและเริ่มตะโกนร้องขอความช่วยเหลือ
หลินอี่หนั่วนางจงใจให้พวกเขาสร้างความโกลาหลอยู่แล้ว ดังนั้น
จึงปล่อยให้พวกเขาทำตามสบาย บรรดาบ่าวไพร่ซึ่งรับหน้าที่
เฝ้ายามราตรีได้ยินร้องตะโกนก็ลุกขึ้นยืนแล้ววิ่งหนีแตกกระเจิง
ไปกันคนละทิศละทาง

หลี่มู่เงินปรากฏตัวต่อหน้าพวกเขาและพาพวกเขาหนีไป
ยังสถานที่ปลอดภัยราวกับเป็นผู้กอบกู้โลก หลินอี่หนั่วรอให้
ทุกคนถูกล่อไปจนหมดสิ้นแล้วถึงปรากฏตัว จากนั้นจึงช่วยพา
หลินอี่หนั่วตัวจริงออกจากวังหลวง

วันที่ที่พลุสัญญาณลอยขึ้นสู่ท้องฟ้าจากระยะไกล ทุกคน
ที่อยู่ในวังจึงถอนตัวออกไปจนหมดสิ้น พวกฉู่จื่อเหยาหลบหนี
ออกจากพระราชวังโดยไม่ต้องใช้เวลานานมากนัก เนื่องจาก
พวกนางคุ้นเคยสภาพภายในวังหลวงเป็นอย่างดี อีกทั้งยัง
คำนวณเส้นทางรวมถึงเวลาหลบหนีเอาไว้ล่วงหน้าแล้ว

องครักษ์ที่มาเป็นกำลังเสริมเห็นคนร้ายซึ่งแยกย้ายกัน
หลบหนีไปคนละทิศละทางก็รีบไล่ตามไปอย่างลนลาน

ลั่วววินเจิงได้รับความอภัยจึงไล่ล่าฉวีหวันเอ๋อร์อย่างไม่ลดละ
ถึงกระนั้นเมื่ออยู่ห่างจากหลินอีเจินกลับถูกซุสือและฉู่จื่อเขียน
ซึ่งดักซุ่มอยู่บริเวณนี้ตั้งแต่แรกล้อมโจมตี

ฉู่จื่อเขียนระบายโทสะที่ได้รับมาจากซุสือไปที่ลั่วววินเจิง
ลู่จื่อเหยาจึงมองฉู่จื่อเขียนด้วยแวตาวาววับ พลันรู้สึกว่ที่แท้
ก่อนหน้านี้เขาแสสร้งยามอยู่ต่อหน้านางได้ดีเสียเหลือเกิน
วรยุทธ์ของเขาแข็งแกร่งเหนือล้ำกว่าที่ตนรู้มากนัก เมื่อเป็น
เช่นนี้ การที่หลานร้วหลิงมีอาจตามจับกุมเขาได้เป็นเวลานาน
หลายปีก็เป็นเรื่องปกติแล้วจริงๆ

ตอนที่ 282 องค์ชายสี่

ออกจากเมืองหลวง

ฉู่จื่อเขียนถูกฉู่จื่อเหยาจ้องมองตลอดเวลา จนตัวเขารู้สึก ผิดปกติขึ้นทีละน้อย เมื่อโค่นลั่ววันเจิงก็รามือ ระหว่างทาง กลับจวนองค์ชายแปด ฉู่จื่อเขียนมองฉู่จื่อเหยาอย่างเคอะเขิน พร้อมฉีกปากยิ้ม

สายตาของฉู่จื่อเหยาปะทะกับสายตาของฉู่จื่อเขียนกลาง อากาศ จากนั้นก็หัวเราะด้วยท่าที่สบายๆ แล้วถอนหายใจโดย แฝงความนัยลึกซึ้ง “คุณชายใหญ่ฉู่มีฝีมือไม่ธรรมดาจริง ๆ ด้วย เห็นที่ก่อนหน้านี้เข้าดูแคลนเจ้าเสียแล้ว”

“ทำไม? ก่อนหน้านี้ท่านไม่เห็นเขาเป็นคนอย่างนั้นหรือ” ชูสือที่อยู่ด้านข้างรับช่วงต่อ เขาหลบเท้าที่เตะมาของฉู่จื่อเขียน ด้วยท่าทางอันปราดเปรียว หลังจากบกรวบบรรยากาศการ สนทนาระหว่างฉู่จื่อเหยากับฉู่จื่อเขียนก็ได้ส่งเสียงอีก

ครั้นกลับถึงจวนองค์ชายแปด แผนการก็มิได้หยุดแต่ เพียงเท่านั้น ฉู่จื่อเหยากลับถึงห้องอย่างปลอดภัย ส่วนคนอื่นๆ

ก็จากไปด้วยความสบายใจเมื่อเห็นหลินอิ๋หนานกลับมาแล้ว
เช่นกัน

คำคืนเดียวกัน ไม่เพียงเกิดเหตุโกลาหลภายในวังหลวง
แม้แต่จวนองค์ชายแปดรวมถึงจวนลั่วชินอ๋องที่อยู่นอกวังต่าง
ถูกคนชุดดำโจมตีด้วยเช่นกัน ถึงแม้มิได้มีผู้บาดเจ็บล้มตาย
มากมายนัก ถึงกระนั้นก็มีคนตายจริงๆ

องค์รัชชัณยอดที่สองเฮาส่งมาที่จวนองค์ชายแปด
เหล่านั้นเสียชีวิตราวครึ่งหนึ่ง พอหลินอิ๋หนานพาหลิงอีและ
หลานร่วหลิงมาปรากฏกายด้วยท่าที่สบายๆ ก็ไม่รู้ว่าคนร้าย
หนีไปที่ใดแล้ว ด้านจวนลั่วชินอ๋องนั้นอยู่ในสภาพอันน่าอนาถ
มากกว่าเล็กน้อย เดิมทีองค์รัชชัณภายในจวนมีจำนวนไม่มากอยู่
แล้ว ส่วนคนที่พอให้ใช้สอยได้ก็น้อยยิ่งกว่าน้อยเช่นเดียวกัน
หลินอีเสี่ยงกับหนานกงนั่วเอ๋อร์ต่อสู้อย่างยากลำบาก ครั้นศัตรู
ล่าถอยก็เหนื่อยสายตัวแทบขาดมาตั้งแต่แรกแล้ว

ไม่มีผู้ใดคาดคิดว่าการเคลื่อนไหวครั้งใหญ่เช่นนี้จะ
ทำเพียงเพื่อ ‘ศพ’ เพียงศพเดียวเท่านั้น เมื่อหลินอิ๋หนั่วค่อยๆ
คืนสติและมองเห็นใบหน้าของหลินอิ๋หนานกับลู่อือเหยาที่จวน

องค์ชายแปด ถ้อยคำขอบคุณนานับการล้นจุกอยู่ที่คอหอย
มีอาจพูดออกมาได้ชั่วขณะ

หลังจากปรับลมหายใจให้สงบนิ่ง หลินอี่หนัก็ลงจากเตียง
เขาไม่รู้ว่าช่วงที่ตนหมดสติเกิดอะไรขึ้นบ้าง แต่เขารู้ดีว่า
การเคลื่อนย้ายตนมาถึงสถานที่แห่งนี้ได้อย่างปลอดภัยนั้น
มิใช่เรื่องง่ายดาย

“นี่ท่านจะทำอะไรนะ?” หลินอี่หนานขมวดคิ้วเล็กน้อย
และประคองชายซึ่งคิดที่จะคุกเข่าให้ตนอย่างทันท่วงที “ข้าช่วย
ท่านเท่ากับช่วยตนเองด้วยเช่นกัน ท่านไม่จำเป็นต้องทำเช่นนั้น
รีบเปลี่ยนชุดแล้วออกจากเมืองหลวงเสีย ข้าเตรียมกำลังคนที่จะ
ส่งท่านออกไปเรียบร้อยแล้ว หากยังไม่ออกจากเมืองหลวง
ก่อนฟ้าสาง พรุ่งนี้คิดจะออกไปก็ยากแล้วละนะ”

เนื่องจากสถานการณ์เร่งด่วน ทำให้หลินอี่หน้อออกจาก
จวนองค์ชายแปดโดยไม่มีเวลาและโอกาสสนทนากับ
หลินอี่หนานมากนัก ดังนั้นจึงจดจำบุญคุณครั้งนี้ไว้ในใจ
ครั้นมุ่งหว่านเงินและซื้อสื้อมั้ครองส่งเขาออกจากเมืองหลวง
ก็มองเห็นรถม้ากับคนสนิทของตนซึ่งรอคอยอยู่นอกเมืองมา
ตั้งแต่แรก

หลินอิ๋หนานเตรียมการอย่างพร้อมสรรพ กระทั่งว่า
ปัญหาด้านความปลอดภัยตลอดเส้นทาง รวมถึงควรส่งตัว
หลินอิ๋หนว้ไปที่ใดล้วนคิดอ่านไว้หมดสิ้น หลินอิ๋หนว้นั่งอยู่ในรถ
และเปิดห่อสัมภาระที่อยู่ข้างมือ เมื่อเห็นชุดที่ใช้ผลัดเปลี่ยน
จำนวนสองสามชุดกับตัวแลกเงินปึกใหญ่ที่อยู่ข้างใน มือที่กำลัง
จกแน่นก็สั่นระริกเล็กน้อย

หนึ่งราตรีผ่านพ้นไปอย่างยากลำบาก พ่ายังไม่ทันแจ้งดี
หลินอิ๋หนานกับหลินอิ๋เสียงก็ปรากฏตัวอยู่ในวังหลวงแล้ว

ครั้นเอ่ยถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อคืน หลินอิ๋เฉินที่อยู่
ด้านข้างประหลาดใจมาก เดิมทีนี้กว่าอีกฝ่ายพุ่งเข้ามาที่ตน
เท่านั้น ทว่าบัดนี้แม้แต่พวกหลินอิ๋หนานสองคนก็ถูกดึงเข้ามา
พัวพัน เมื่อเป็นเช่นนี้ก็ยากจะคาดเดามากกว่าเดิมว่าเป้าหมาย
ของอีกฝ่ายเป็นใครและผู้ใดส่งมา ถึงกระนั้นสิ่งที่ควรกังวลก็ยัง
มีอยู่ เขาเคลื่อนไหวสายตาไปที่ใบหน้าหลินอิ๋หนาน จากนั้นจึงถาม
เสียงต่ำขึ้นมาว่า “จวนน้องแปดมียอดฝีมือมากมายถึงเพียงนั้น
ไฉนยังมีคนตายตั้งมากมายเล่า”

หลังจากฟังเขาพูดจนจบ หลินอิ๋หนานก็ตอบด้วยรอยยิ้ม
เรียบเฉย “ยอดฝีมือต้องกินข้าวต้องนอนหลับเช่นกัน มิหนำซ้ำ

ผู้ตายไม่ใช่คนของกระหม่อมเสียหน่อย แล้วกระหม่อมจะร้อนใจไปไย?”

ความหมายของหลินอี่หนานชัดเจนเสียเหลือเกิน ทำให้ต่อให้อีกสองคนคิดแสวงเลอะเลือนก็มีอาจกระทำได้อองครักษ์ที่จวนองค์ชายแปดส่งไปโดยผู้ใดและด้วยวัตถุประสงค์ใดกันแน่ ทุกคนต่างกระจ่างแก้ไขดี หลังจากผ่านมาเนิ่นนานถึงเพียงนี้ แม้ว่าหลินอี่หนานมิได้แสดงความไม่พอใจอันใด แต่ผู้อื่นต่างรู้ดีว่าการที่ฮองเฮาทำเช่นนี้สร้างความลำบากให้คนของจวนองค์ชายแปด

หลินอี่หนานไม่พูดไม่กระทำ ไม่ได้หมายความว่าเขายอมรับการควบคุมของฮองเฮาโดยดุษณี ดังนั้นเมื่อเผชิญภัยอันตราย เขาจึงไม่จำเป็นต้องปรากฏตัวโดยเร็วเพื่อช่วยคนพวกนั้นจนเสียเวลานอนบนเตียง

หลินอี่เงินหน้าบึ้งตันที่ที่หลินอี่หนานพูดจบ บรรยาภาศภายในห้องกระอักกระอ่วนในบัดดล หลินอี่เสียงยืนอยู่ระหว่างคนทั้งสอง รู้สึกว่าบรรยาภาศเย็นลงเพราะการต่อสู้กันอย่างลับๆ ของพวกเขา

คนของหลินอ้อเงินพบสัญลักษณ์ ‘บาป’ ขณะเคลื่อนย้ายศพ ในเวลาต่อมา ด้านจวนลั่วชินอ่องกับจวนองค์ชายแปดก็พบคำนี้เช่นกัน ความแค้นเก่าและใหม่ทับทวี ทำให้ผู้ที่เคยตกเป็นฝ่ายเสียเปรียบองค์กรลี้ลับนี้หลายครั้งว่าวุ่นใจมากยิ่งขึ้น หลินอ้อเงินไม่มีอารมณ์สนใจหลินอ้อนิ้ว เพราะถึงอย่างไร คนก็ตายไปแล้ว มีอาจก่อเรื่องอันใดได้อีก ถึงกระนั้นพอได้ยินว่าเมื่อคืนแม้แต่ตำหนักของหลินอ้อนิ้วก็ถูกโจมตีด้วยเช่นกัน นี่มันเพื่อเหตุใดกันหนอ หลินอ้อนิ้วมีนามีเรื่องกับผู้ใดถึงจะถูกหรือต่อให้มีเรื่องจริงก็สมควรเป็นพวกเขามีใช้หรือไร

หลินอ้อเงินถามสิ่งที่ตนกังขา ส่วนคำตอบของหลินอ้อหนานก็ทำให้เขามีสีหน้าเคร่งขรึมมากยิ่งขึ้น

“บางที่อาจมิได้พุ่งเป้าไปที่ฟี่สี่ แต่เป็นองค์กรยักษ์ที่อยู่ข้างนอกพวกนั้นก็ไม่ได้พะย่ะค่ะ?”

องค์กรยักษ์เหล่านั้นมีคนของหลินอ้อเงินและหลินอ้อเสียงปะปนกัน พวกเขatikักเอาเองว่าตนกระทำอย่างเป็นความลับ ทว่ายามนี้เห็นทีคงมิใช่เช่นนั้นแล้ว

หลังจากที่รู้เรื่องนี้ หลินอ้วนหลงออกคำสั่งให้สืบเรื่องนี้
อย่างเด็ดขาด ต้องใช้ทุกวิถีทางเพื่อค้นหาผู้ที่อยู่เบื้องหลังคำว่า
‘บาป’ นี้ให้จงได้

หลินอ้วนตายแล้ว มกุฎราชกุมารก็ไม่มีแล้วเช่นกัน
ดังนั้นการแต่งตั้งมกุฎราชกุมารอีกคนหนึ่งจึงเป็นเรื่อง
สมเหตุสมผล ทว่าเกิดเหตุเหนือความคาดหมายมากมายเช่นนี้
คงไม่มีผู้ใดกล้าเอ่ยเรื่องนี้ต่อหน้าฮ่องเต้ภายในช่วงระยะเวลา
อันสั้นอย่างแน่นอน อย่างไรก็ตาม ใครเสียผู้ที่เสียชีวิตก็เป็นองค์ชาย
เป็นโอรสของฮ่องเต้ ดังนั้นจึงเป็นเรื่องปกติที่เขาจะเสียใจ
และอารมณ์เสีย

หลินอ้วนเสียใจได้พบชื่อจื่อยวนในอีกสองสามชั่วยาม
หลังจากนั้น เขาถูกพบโดยคนในวัง บนพื้นมีคราบโลหิตกองโต
แต่โชคดีที่มิได้เป็นอันตรายถึงชีวิต เพียงแต่เสียโลหิต
มากเกินไปอยู่บ้าง มิหนำซ้ำยังตากลมตลอดทั้งคืน จึงทำให้
อ่อนระโหยโรยแรงมาก

ชื่อจื่อยวนฟื้นคืนสติที่สำนักหมอหลวง ครั้นเห็น
หลินอ้วนก็เล่าสิ่งที่เกิดขึ้นเมื่อคืนให้ฟังทั้งหมด

เดิมทีหลินอีเสียงกำลังนั่งก้มหน้าฟังชื่อจื่อยวนสาธยาย
อยู่ตรงนั้น แต่พอเขาเอ่ยคำว่า ‘เซี่ยเหยา’ หลินอีเสียงก็เงย
ศีรษะมองตามสัญญาตญาณ ดวงตาเปี่ยมด้วยความประหลาดใจ
และไม่อยากจะเชื่อ

“เซี่ยเหยา ไม่เคยติดค้างผู้ใด”

“ถูกต้อง ตอนนั้นนางพูดเช่นนั้นหรือ” ชื่อจื่อยวน
ผงกศีรษะ ตอบด้วยเสียงอู้อี้

“เจ้าเคยมีบุญคุณอะไรกับนาง?” หลินอีเสียงถามอย่าง
กังขา

ชื่อจื่อยวนเม้มปากด้วยความลำบากใจ จากนั้นจึงพูด
สิ่งที่หลินอีเสียงไม่เคยรู้มาตลอด

ความทรงจำแจ่มชัดถึงเพียงนั้น รวากับว่าเรื่องใน
ราตรีนั้นเพียงจะเกิดขึ้นเมื่อวาน ยอดพฐในชุดวิวาร์สีแดงชาด
ความงามของนาง ความดีงามของนาง ทุกสิ่งทุกอย่างของนาง
ล้วนประทับตราตรึงอยู่ในส่วนลึกห้วงคำนึงของหลินอีเสียง
แม้จะบอกตนเองอยู่เสมอว่าสมควรลืมเลือนไปได้แล้ว แต่
สุดท้ายก็เสียแรงเปล่า

เซี่ยเหยาเป็นสตรีที่ทำให้ใครๆ ต่างตกตะลึงในความงาม ตั้งแต่แรกเห็น ต่อให้ตกอยู่ในสภาพอันน่าอับอายก็ยังเป็นเช่นนี้

ร่างกายที่สั่นระริกกลางสายลมหนาว ดวงหน้าพรักพรัง ซึ่งทั้งดีร้อยและสิ้นหวัง ทุกครั้งที่ชื่อจื่อหยวนนึกถึงเซี่ยเหยาผู้นั้น ยังคงรู้สึกแปลกๆ เขามีอาจช่วยชีวิตนาง แต่เขาทำเรื่องเล็กๆ น้อยๆ ที่ไม่ควรค่าแก่การเอ่ยถึงเช่นเสื้อคลุมตัวนั้นได้

นางเป็นสตรีผู้นำเวทนา หากมันเกิดขึ้นอีกครั้งหนึ่ง ชื่อจื่อหยวนคิดว่าเขาจะยังทำเช่นนั้นอยู่ดี ก็แค่เสื้อคลุมตัวหนึ่งเท่านั้น เขาไม่เคยขบคิดอะไรมากนัก แต่รู้สึกว่ามีอยู่อย่าง ภาควินัยใจมาตลอดชีวิตไม่ควรเป็นเช่นนี้เมื่อถึงวาระสุดท้าย ถึงแม้บุรุษจำนวนมากต่างกระหายที่จะครอบครองสตรีผู้นั้นก็ตาม ไม่ว่าจะเป็นใบหน้าของนาง ตัวตนของนาง หรือร่างกายของนาง ทุกคนล้วนต้องการ ทุกคนล้วนปราศจากข้อยกเว้น

หลังจากฟังสิ่งที่เกิดขึ้นอย่างเจ็บๆ หลินอี้เสียงก็เดินออกจากห้องไปอย่างเจ็บเขี้ยว จากนั้นก็ออกจากวังหลวง

เมื่อนึกถึงคราวก่อนที่หลิวอ้อวีร์ร้อนไปหาเขาและเอ่ยเรื่องของเซี่ยเหยา หลินอี้เสียงซึ่งใจคอไม่อยู่กับเนื้อกับตัวพลัน

สงสัยว่าเซี่ยเหยาตายจริงแล้วหรือ และสงสัยว่าสตรีที่เขาเห็นว่า ถูกฝังด้วยตาของตนเองนั้นเป็นอีกคนหนึ่ง

หลินอี่เสียงเดินมาถึงจวนตระกูลหลิวโดยไม่รู้ตัว หลิวอื่อวีตื่นตระหนกเมื่อได้พบหลินอี่เสียงอีกครา โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อเขาเอ่ยเรื่องเซี่ยเหยากับนาง

หลิวอื่อวีนึกถึงเซี่ยเหยาและนึกถึงลู่อื่อเหยา ความประหลาดประหลาดภายในใจนางเป็นสิ่งที่ไม่มีผู้ใดเข้าใจได้

หลิวอื่อวีมิได้บอกสิ่งที่เกิดขึ้นช่วงนี้กับผู้ใด และความจริงแล้วนางไม่มีใครให้ระบายได้ด้วยเช่นกัน

“เซี่ยเหยาตายไปแล้ว ไยจู่ๆ ท่านต้องคิดถึงนางขึ้นมาอีกเล่า” หลิวอื่อวีหลุบเปลือกตา แพขนตายาวบดบังทุกสิ่ง ที่ซ่อนเร้นภายในดวงตานาง ทำให้มองเห็นไม่ชัดเจน

คราวก่อนตอนที่ตนตั้งคำถามกับหลินอี่เสียงว่าเซี่ยเหยา ยังมีชีวิตอยู่หรือไม่ หลิวอื่อวียังจำคำตอบบนกรานอย่างหนักแน่นของเขาได้ ในเมื่อเป็นเช่นนั้น วันนี้เขามาที่นี่ด้วยเหตุใด

“เรื่องของเชี่ยเหยา ไม่ว่าคิดเช่นไรท่านอ๋องย่อม
กระจำงแจ่งมากกว่าข้าถึงจะถูก” หลิวอ้อวี๋ยิ้มอย่างหมดแรง
จากนั้นจึงเอ่ยเสียงแผ่วเบา “ข้ารู้ไม่มากนัก และสิ่งที่ข้าบอก
ท่านได้มีเพียงประโยคเดียว บางทีเชี่ยเหยาอาจตายไปแล้ว
จริงๆ แต่ผู้ที่ท่านควรกังวลยิ่งกว่าคือลู่อื่อเหยา”

“ลู่อื่อเหยา?”

“นางเคยมาหาเรื่องข้าเพราะเชี่ยเหยา” หลิวอ้อวี๋นั่งฟัง
เก้าอี้ หวนนึกถึงปฏิสัมพันธ์และการสนทนาล่าสุตระหว่างตนกับ
ลู่อื่อเหยา นับตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมา ลู่อื่อเหยาไม่เคยปรากฏตัว
ให้นางเห็นอีกเลย แต่หลิวอ้อวี๋รู้ดีว่าเรื่องราวมิได้จบลงอย่าง
ง่ายดายเช่นนี้แน่ บัดนี้เมื่อได้ยินหลินอ้อเสียงเอ่ยถึงเชี่ยเหยา
ขึ้นมา นางจึงยิ่งมั่นใจความคิดนี้ของตน

“เกิดเรื่องอะไรขึ้นกันแน่” หลินอ้อเสียงร้อนใจอยากรู้
ความจริง ถึงกระนั้นดูเหมือนว่าหลิวอ้อวี๋กลับมิใช่เช่นนั้น

“ไปข้าต้องบอกท่าน?” หลิวอ้อวี๋แสดงท่าทีผิดแผกไป
จากเดิม มิได้เชื่อฟังและว่านอนสอนง่ายเช่นที่ผ่านมา นางถาม
จนหลินอ้อเสียงตะลึงงัน จากนั้นก็ยิ้มแยม “ไม่ว่าเรื่องอะไร ข้า

“ไม่อยากมีส่วนเกี่ยวข้องกับอีกแล้ว ต่อให้ข้าบอกความจริงท่านแล้ว
จะทำเช่นไรได้? ท่านปกป้องข้าได้หรือ”

หลิวอี้วีจัดจ้องใบหน้าอันหล่อเหลาของหลินอี้เสียง
ไม่วางตา นางยังคงชอบเขาดังเดิม แต่ความจริงกลับทำให้นาง
อับจนปัญญามากยิ่งขึ้น

ชายผู้นี้สุดท้ายแล้วย่อมไม่มีวันเป็นของนางกระมัง ไม่ว่า
ตัวหรือว่าหัวใจ

“ท่านอ่อนทราบหรือไม่ ทุกครั้งที่เอ่ยถึงเซี่ยเหยา ท่านจะ
ต่างจากยามปกติมากเหลือเกิน”

ตอนที่ 283 การแลกเปลี่ยนครั้งที่สอง

ดวงตาหลินอี้เสียงสาดประกายเย็นเยียบอันคมปลาน
“ต่างอย่างไร” เขาถามเสียงเย็นชา

หลิวอ้อวี๋ยิ้มแล้วตอบกลับไปว่า “คำพูดตามความ
สัตย์จริงมักกระคายหู บางทีความจริงอาจไม่น่าฟัง แต่ท่านต้อง
ลองถามใจตนเองดู ท่านรู้สึกดีจริงๆ หลังจากฆ่าเซี่ยเหยา
หรือไม่”

แม้หลิวอ้อวี๋ยิ้มแยม ทว่ารอยยิ้มนั้นกลับก่อปรด้วย
ความขมขื่นและผิดผีอยู่หลายส่วน นานวันเข้าเรื่องราว
หลายอย่างย่อมชัดเจนขึ้นมาเอง มีหลายสิ่งที่คุณเราไม่พูด
ออกมาจากปาก ทว่าใจนั้นไซ้ว่าจะเลอะเลือน ที่แท้เซี่ยเหยา
มีน้ำหนักภายในใจหลินอี้เสียงหรือไม่ ไม่เคยมีผู้ใดถามเรื่องนี้
มาก่อน ทว่าบัดนี้เมื่อหลิวอ้อวี๋ซึ่งเป็นผู้ชมดูอยู่ด้านข้างนึกถึง
เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นช่วงหลายปีนั้นอีกครั้ง ดูเหมือนว่านางมิได้
คิดและรู้สึกเช่นเดียวกับตอนนั้นทั้งหมดอีกแล้ว

เซี่ยเหยาอาจตายไปแล้วจริง ๆ แต่ด้วยเหตุนี้สถานะของนางภายในใจคนทั้งหลายจึงสูงส่งและมีอาจมีผู้ใดทัดเทียม

ทุกขี้ใจหรือไม่ ย่อมมีเพียงตนเองเท่านั้นที่รู้อยู่แก่ใจ หลิวอ้อวีเห็นหลินอี่เสียงไม่เปล่งวาจาเป็นเวลานานก็มีได้ บิบบับคืบเขาก็ก เพียงกล่าวนี้ก็ย้อนความหลังอย่างสะทอนใจ ขึ้นมาว่า “เมื่อก่อนยามท่านอ่องพูดจาหรือว่ากระทำการใด ล้วนไม่เคยรีรอ และมีเป้าหมายของท่านเอง ในเมื่อวันนี้ท่านถามเรื่องเซี่ยเหยากับข้า เช่นนั้นข้าขอถามท่านอ่องบ้างเช่นกัน หากนางยังไม่ตายจริง ท่านคิดทำเช่นไร”

“เรื่องมาถึงขั้นนี้ ไม่ใช่ข้าคิดทำเช่นไรแล้วละ” หลินอี่เสียงลุกขึ้นยืนอย่างเชื่องช้า เขาหลบตามองดวงหน้าของหลิวอ้อวีแล้วเอ่ยว่า “สีหน้าเจ้าไม่สู้ดีนัก ใส่ใจตนเองด้วย”

“ขอขอบคุณความห่วงใยของท่านอ่อง”

หลิวอ้อวีมองส่งหลินอี่เสียงเดินจากไปด้วยแววตาหม่นหมอง หลินอี่เสียงออกจากจวนตระกูลหลิว และพยายามทำความเข้าใจความรู้สึกของตน แต่ในความเป็นจริง เขาไม่ได้

ใช้เวลาและพลังงานไปกับเรื่องนี้มากนัก เนื่องจากสิ่งที่เกิดขึ้น
ต่อจากนี้ทำให้เขารับมือไม่ทันอยู่บ้าง

ก่อนหน้านี้จวนลัวชินอ่องกับจวนองค์ชายแปดร่วมมือกัน
สืบเรื่องของ ‘บาป’ มาตลอด และหนานกงหั่วเอ๋อร์กับ
หลินอี้เสียงก็สืบพบเบาะแสะอะไรบางอย่างแล้ว

เมื่อดูจากสิ่งที่เกิดขึ้นคราวก่อนและคราวนี้ จำนวนคน
ของอีกฝ่ายมีไม่น้อย มิหนำซ้ำส่วนมากยังเป็นยอดฝีมือระดับ
สุดยอดอีกด้วย คนกลุ่มใหญ่ขนาดนี้ยามปกติหลบซ่อนตัว
อยู่ที่ใด การแฝงตัวเข้าวังหลวงกลางดึกมิใช่เรื่องง่ายดาย เป็น
เพราะพวกมันเข้าวังก่อนลงมือหลายครั้งเพื่อสืบหาตำแหน่งของ
รัชทายาทกับองค์ชายสี่ให้แน่ชัด หรือว่ามีคนคอยประสานงาน
อยู่ในวังหลวงจนมุ่งตรงไปได้ทันทีกันแน่ เรื่องเหล่านี้คือสิ่งที่
พวกเขาต้องพิจารณา

รัชทายาทร้อนใจอยากสืบให้กระจ่าง ทว่าจิตใจที่มี
กำลังคนไม่เพียงพอ แต่เขาไม่ยากยอมก้มหัวให้หลินอี้หนาน
จนทำให้เขาเป็นฝ่ายได้เปรียบเพราะเรื่องนี้จริง ๆ หลังจากใช้
สมองเพียงเล็กน้อย เขาก็คิดได้ว่ายามนี้ยังมีชาวแคว้นชิงหมิง
กลุ่มนั้นอยู่ในเมืองหลวง

หลินอี่เงินตัดสินใจเคลื่อนไหวอย่างเด็ดขาด เขาออกจากวังโดยมีลั่ววินเจิงร่วมเดินทาง หลังจากผ่านความพยายามไปรอบหนึ่ง ในที่สุดก็หาที่อยู่ของเซวียนหยวนจวินผ่านพบ

“ข้าอยากให้ท่านต้องช่วยเรื่องนี้” หลินอี่เงินกล่าวเปิดประเด็นกับเซวียนหยวนจวินผ่าน ขณะเดียวกันก็ตบตัวแลกเงินที่มีตัวเลขจำนวนมหาศาลใบหนึ่งลงบนโต๊ะ ทำให้เซวียนหยวนจวินผ่านเห็นแล้วก็อดเลิควินไม่ได้

“งานที่มีมูลค่าสูงเช่นนี้ กระหม่อมไม่ค่อยกล้ารับปากแล้วสิ” เซวียนหยวนจวินผ่านผลักตัวแลกเงินใบนั้นออกห่างจากเบื้องหน้าตนเล็กน้อย “เรื่องอะไรหรือ รัชทายาทตรัสมาก่อน กระหม่อมถึงจะตัดสินใจว่าช่วยหรือไม่”

หลินอี่เงินผงกศีรษะ เขาสะบัดแขนเสื้อหนึ่งแล้วเล่าสาเหตุที่ทำให้เขาปวดเศียรเวียนเกล้าให้ เซวียนหยวนจวินผ่านฟัง เซวียนหยวนจวินผ่านฟังจบแล้วก็นั่งเงยไปครู่จากนั้นจึงกล่าวด้วยเสียงแผ่วหวิวขึ้นมาว่า “เรื่องนี้จัดการยาก แต่เชื่อว่ากระหม่อมจะไร้หนทางเสียทีเดียว กระหม่อมช่วยงานนี้ให้พระองค์ก็ได้ ต่อให้ไม่ได้ตัวแลกเงินใบนี้ก็ไม่เป็นไร แต่กระหม่อมใคร่ถามรัชทายาทสักอย่างหนึ่ง เรื่องที่พระองค์ทรง

รับปากกระหม่อมจะสำเร็จลุล่วงเมื่อใด คนที่กระหม่อมต้องการพบ พระองค์จะหาพบเมื่อใด”

นับตั้งแต่เซวียนหยวนจวินผ่านมาเมืองหลวงจนถึงตอนนี้ก็ผ่านมานานมากแล้ว ถึงกระนั้นกลับไร้เบาะแสที่อยู่ของเซี่ยหาน ในฐานะที่เป็นชาวแคว้นชิงหมิง ยิ่งเขารั้งอยู่ที่นั่นนานเท่าใดก็หมายความว่าเสี่ยงอันตรายมากขึ้นเท่านั้น เขารั้งอยู่ที่นี่ได้มากที่สุดเพียงหนึ่งเดือน จากนั้นเขาต้องเดินทางกลับแคว้นชิงหมิงแล้ว และระหว่างนี้เขายังต้องเจียดเวลาจำนวนหนึ่งเพื่อไปสะสมบุญคุณความดีกับจวนองค์ชายแปด และคิดหาวิธีการเพื่อให้ได้กรีซเล่มนั้นมาจากฝ่ายนั้นอีกด้วย มิเช่นนั้นหากกระทำการไม่สำเร็จสักอย่าง เขาก็ไม่มีหน้ากลับไปพบฮ่องเต้แล้ว

เซวียนหยวนจวินผ่านเอ่ยถึงเซี่ยหาน ทำให้หลินอีเจินลำบากใจเล็กน้อย มิใช่เขาไม่พยายาม เขาค้นหาตามถนนหนทางน้อยใหญ่ภายในเมืองหลวงมานานมากแล้ว ถึงกระนั้นกลับปราศจากผลลัพธ์แม้แต่หน่อย

“ครึ่งเดือน ข้าจะมอบคำตอบที่น่าพึงพอใจแก่ท่าน”

“เช่นนั้นกระหม่อมจะขอเชื้อรัชทายาทอีกครา อีก
ครึ่งเดือนต่อจากนี้หากกระหม่อมไม่พบคนผู้นั้น เช่นนั้นพวกเรา
ก็ไม่จำเป็นต้องร่วมมือกันต่อไป กระหม่อมคิดว่าทรงมิได้
ต้องการให้กระหม่อมช่วยเรื่องนี้เพียงเรื่องเดียวกระมัง”

“ท่านอ่องจงรับตัวแลกเงินไว้ หากสืบพบเบาะแสอะไร
บางอย่างได้จงเข้าวังพบข้าทันที”

“รัชทายาททรงให้ข้าซึ่งเป็นคนจากแคว้นศัตรูเข้าวัง
เกรงว่าไม่ค่อยเหมาะสมกระมัง”

“ต่อให้อนุญาตพวกท่านทุกคนเข้าวัง แผ่นดินนี้ก็
มีอาจเปลี่ยนเป็นของพวกท่านได้อยู่ดี” หลินอี่เงินยิ้มด้วย
ความมั่นใจเปี่ยมล้น และส่งตัวแลกเงินกลับไปอยู่เบื้องหน้า
เซวียนหยวนจวินฝานอีกครา “ข้ายังมีธุระ มีอาจรั้งอยู่ที่นี้นาน
น้ำใจเล็กน้อยขอท่านอ่องโปรดรับไว้ด้วย”

เซวียนหยวนจวินฝานมิได้ลุกขึ้นไปส่งหลินอี่เงิน
หลังจากหลินอี่เงินเดินจากไปแล้ว ลู่จื่อเหยาซึ่งหลบอยู่ภายใน
ห้องและฟังการสนทนาทั้งหมดของพวกเขาสองคนมาตลอด
ก็ปรากฏกายสู่สายตาของเซวียนหยวนจวินฝานอีกครา

ลู่จื่อเหยาเดินไปที่โต๊ะแล้วเหลือบมองตัวแลกเงินใบนั้น
“อู๋ตาย รัชทายาทช่างมือเติบเสียจริง” ลู่จื่อเหยากล่าวด้วยท่าที่
คล้ายยิ้มคล้ายไม่ยิ้ม

หลินอีเจินมอบเงินจำนวนนี้ให้เซวียนหยวนจวินผ่าน
ในเวลาเช่นนี้เท่ากับเป็นการมอบทรัพย์สินและเสบียงอาหาร
จำนวนมากให้อีกฝ่ายอย่างไม่ต้องสงสัย เซวียนหยวนจวินผ่าน
สามารถใช้เงินจำนวนนี้ซื้อของจากแคว้นเซี่ยไห่กลับไป
จากนั้นก็นำมาใช้ต่อกรกับแคว้นแคว้นเซี่ยไห่ลามทั้งสองแคว้น
เปิดศึกกัน

“พระชายาองค์ชายแปดมีความเห็นเช่นไร”

“อะไรคือความเห็นเช่นไร”

“รัชทายาทบอกว่าจะทำให้ข้าได้พบเซี่ยหานภายใน
ครึ่งเดือน”

“เช่นนั้นข้าขอพนันกับท่าน เขาไม่มีวันตามหาเซี่ยหาน
พบภายในครึ่งเดือนอย่างแน่นอน” ลู่จื่อเหยานั่งเอนพิง
พนักเก้าอี้พร้อมพูดด้วยความมั่นใจเปี่ยมล้น “เรื่องที่ข้าพูด
เมื่อสักครู่นี้คือสิ่งที่ข้าอยากขอให้ท่านต้องช่วยพอดี ส่วน

คำตอบแทนนั้น ถึงแม้ข้ามีอาจมอบเงินจำนวนมากขนาดนี้ให้ได้
แต่ย่อมทำให้ท่านอ่องพึงพอใจเช่นกัน”

“อ้อ? ท่านอยากมอบอะไรให้ข้า? ไหนลองบอกมาที?”
เซวียนหยวนจวินผ่านถามด้วยความอยากรู้

“ท่านช่วยข้าจัดการเรื่องนี้ให้เรียบร้อย แล้วข้าจะคืนกริช
เล่มที่ท่านต้องการมาตลอด ท่านเห็นเป็นเช่นไร ข้าคิดว่ากริช
เล่มนั้นน่าจะมีแรงดึงดูดมากกว่าตัวแลกเงินฉบับนี้มากกระมัง”

เซวียนหยวนจวินผานดวงตาเป็นประกาย “พระชายา
องค์ชายแปดพูดจริงหรือ”

“หากท่านอ่องไม่เชื่อจะให้ข้าทำหนังสือสัญญารับรองก็
ได้ ในเมื่อข้าลู่จื่อเหยาพูดออกไปแล้ว เช่นนั้นจะไม่มีวันคืนคำ
หลังจากทำงานเสร็จแล้ว หากท่านยังช่วยข้าจัดพิษภายในกาย
อีหนานได้อีก เช่นนั้นข้ารับรองว่าท่านจะได้มากกว่านี้เป็น
อีกโข”

“คุยโวมากเกินไป ไม่ค่อยดีนะ”

“คุยโวหรือไม่ รอให้ถึงเวลาแล้วท่านเองจะรู้เอง แต่
ครึ่งเดือนเท่านั้น ไม่นับว่านานมาก ท่านองค์คิดว่าจะรออีก
ครึ่งเดือนแล้วค่อยตัดสินใจว่าจะช่วยข้าหรือว่ารัชทายาท?
หรือว่าจะร่วมหาหรือแผนการกับข้ายามนี้เลย?”

เซวียนหยวนจวินผ่านจ้องดวงตาลู่จื่อเหยาอย่างไม่ลดละ
โดยมิได้เปล่งวาจาเป็นเวลานาน สิ่งนี้ถือเป็นการตัดสินใจที่
ยากลำบากสำหรับเขาเช่นกัน

หลังผ่านการใคร่ครวญ เซวียนหยวนจวินผ่านตัดสินใจ
ว่าจะยอมเสี่ยงกับลู่จื่อเหยาдушักตั้ง เนื่องจากฝ่ายหลินอี้เจิน
ไร้แววมานานถึงเพียงนี้ จะก็น้อยเขาย่อมผิดหวังอยู่บ้าง
ส่วนลู่จื่อเหยานั้นกลับมอบสิ่งที่ทำให้เขาพอใจได้ตั้งแต่การ
พบหน้าครั้งแรก

“พระยาองค์ชายแปดต้องการให้ข้าช่วยสิ่งใด ลองบอก
ให้ฟังดูที”

ทันทีที่เซวียนหยวนจวินผ่านเปล่งวาจา ลู่จื่อเหยาก็รู้แล้ว
ว่าเขาต้องการยืนอยู่ฝ่ายเดียวกับตน นางลอบคะเนเวลากลับ
จวนของหลินอี้หนาน และฉวยโอกาสแอบออกมาขณะที่เขา

เดินทางไปที่จวนลัวชินอ่อง แนนอนว่ายังมีจิวี่หวันเออร์ติดตาม
มาด้วย ส่วนหลินอี่เงินเฟ็งจะจากไป นางคิดว่าเขาต้องไปที่นั่น
ด้วยเช่นกัน คงยังไม่กลับวังหลวงเร็วถึงเพียงนี้แน่

สรุปใจความพอสังเขป ลู่จื่อเหยาบอกแผนการของตนให้
เซวียนหยวนจวินฝานรับทราบอย่างง่าย ๆ และชัดเจน ครั้นเห็น
สายตาที่แปรผันยากจะคาดเดาของเซวียนหยวนจวินฝาน
นางจึงถามว่า “หลิวอี่วี่ผู้นั้นคงไม่ค่อยมีประโยชน์ใช้สอยต่อ
ท่านมากสักเท่าใดกระมัง”

“ไม่มีจริง ๆ” เซวียนหยวนจวินฝานตอบตามความ
สัตย์จริงเช่นกัน เขาวางแผนว่าจะกำจัดหลิวอี่วี่แล้ว หาก
ซื่อน้ำใจลู่จื่อเหยาได้ ย่อมเป็นเรื่องดีอย่างที่สุด

“ในเมื่อเป็นเช่นนั้น ข้าถือว่าท่านอ่องเห็นชอบแล้วนะ”

“ท่านทำเช่นนั้น องค์ชายแปดรู้หรือไม่”

“ตอนนี้ยังไม่รู้ เพียงแต่ข้าจะบอกเขาแน่ ส่วนเวลาลงมือ
ข้าจะส่งคนมาแจ้งท่านอ่องอีกครา พองานสำเร็จ ต้องประเคน
กริชล้ำค่าให้ท่านอย่างแนนอน”

“หวังว่าพระชายาองค์ชายแปดจะไม่ทำให้ข้าผิดหวังนะ”

ลู่จื่อเหยาмаคราวนี้เพื่อคุยเรื่องนี้กับเซวียนหยวน-
จวินฝาน อีกทั้งจะได้ขอยาถอนพิษจากเขาก็กักหน้อยด้วย
เมื่อมีกรีซเล่มนั้นเป็นคำตอบแทน ยามเซวียนหยวนจวินฝาน
จึงมอบยาถอนพิษให้นางอย่างใจกว้างมากเป็นพิเศษเช่นกัน

ลู่จื่อเหยาเดินออกจากห้องอย่างพึงพอใจ หลังจาก
กลับมารวมตัวกับฉวีหวันเอ๋อร์แล้วก็รีบรุดกลับจวนองค์ชาย
แปด

เมื่อฉวีหวันเอ๋อร์แน่ใจแล้วว่าหลินอี๋หนานยังไม่กลับมา
ก็ถอนหายใจด้วยความโล่งอกและปาดเหงื่อเย็นบนหน้าผาก
นางมิได้เต็มใจเล่นการละเล่นเสี่ยงอันตรายเช่นนี้ร่วมกับ
ลู่จื่อเหยา แต่นางรู้ดียิ่งกว่าว่าหากลู่จื่อเหยาไปตามล่ำพั่ง หาก
เป็นอะไรขึ้นมาแล้วหลินอี๋หนานรู้เขา จะต้องจับนางถลกหนัง
กินทั้งเป็นแน่

“วันนี้ท่านไปที่นั่นด้วยเหตุใดอีก?” ฉวีหวันเอ๋อร์กินผลไม้
บนโต๊ะโดยไม่สนใจภาพลักษณ์ พลังถามลู่จื่อเหยาด้วยความ
อยากรู้

“เรื่องของรัชทายาท รวมถึงหลัวอวี่ผู้นั้นอีกคนหนึ่ง
ข้าอยากยืมมือเซวียนหยวนจวินฝานกำจัดสองคนนี้”

“เขารับปากแล้วหรือ”

“ยอมรับปาก มิเช่นนั้นเขาจะไม่ได้สิ่งที่เขาต้องการ
เช่นกัน” ลู่จื่อเหยา กล่าวด้วยท่าทีเกียจคร้าน ทำให้ฉวีหวันเออร์
สนใจเป็นล้นพ้น นางใช้เงื่อนไขใดถึงทำให้เซวียนหยวน-
จวินฝานผู้นั้นตกปากรับคำ

“อีหนานไกลจะกลับมาแล้ว เจ้าจะรอเขากลับมาก่อน
แล้วค่อยไป หรือว่า...ตอนนี้?”

“นี่ท่านกำลังไล่แซ่กอย่างไม่ต้องสงสัย ข้าไปดีกว่า”
ฉวีหวันเออร์กลอกตาค้อน กัดฝิงกั๋ว¹ พุดจาอุ๊ปลางลุกขึ้นยืน
จากนั้นก็จากไป

ลู่จื่อเหยา ยืมพลางส่งฉวีหวันเออร์ จากนั้นจึงควานหา
กริชที่ซ่อนอยู่ในห้องมาตลอดแล้วเริ่มตรวจสอบอย่างละเอียด

¹ ฝิงกั๋ว หมายถึง แอปเปิล

เป็นกริชชั้นยอด แต่ก็ไม่ถึงขั้นทำให้เซวียนหยวน-
จวินผานต้องคำนึงถึงตลอดเวลาถึงเพียงนี้

ลู่อื่อเหยาพิเคราะห์กริชในมือซ้ำแล้วซ้ำเล่า จนกระทั่ง
หลินอี่หนานกลับมาแล้ว นางยังคงไม่หยุดมือ

“นำกริชออกมาด้วยเหตุใด”

ทันทีที่เข้ามาในห้องหลินอี่หนานก็มองเห็นภาพ
ลู่อื่อเหยากำลังจ้องมองกริชเล่มนั้นด้วยสีหน้าจริงจัง นาง
เงยศีรษะมองพร้อมขมวดคิ้วถาม “อี่หนาน ท่านว่ากริชเล่มนี้
มีอะไรดีกันแน่”

ตอนที่ 284 ทำดีหวังผล

หลินอิ๋หนานเดินตรงเข้าไปหา เขายกมือคว้ากริชเล่มนั้นแล้ว
ดึงลู่จื่อเหยาให้ลุกขึ้นมาจากเก้าอี้ จากนั้นจึงนั่งลงบนตำแหน่งที่
นางเฟิงจะนั่งอยู่เมื่อสักครู่นี้

ลู่จื่อเหยานั่งลงบนตักเขาโดยปริยาย นางมองกริชที่เขา
เล่นอยู่ในมือพลางรอคอยคำตอบเขาอย่างจริงจัง

ขณะที่ลู่จื่อเหยากำลังรอคอยอย่างสงบนิ่ง จู่ ๆ
หลินอิ๋หนานก็โยนกริชเล่มนั้นออกไป ลู่จื่อเหยาเบิกตาโพลง
เล็กน้อย มองกริชเล่มนั้นปลิวออกจากนิ้วมือของเขาออกไป
จากนั้นก็ปักเข้าไปในผนังทันที

นางมองหลินอิ๋หนานอย่างงุนงงสงสัย ครั้นได้รับสายตา
จากเขา ลู่จื่อเหยาก็อ้วงไปที่ผนังอย่างเชื่อฟัง ต้องใช้ความ
พยายามพอสมควรในการดึงกริชออกมา เมื่อมองผนังผืนนั้น
อีกครั้งก็ปรากฏรอยแตกอยู่โดยรอบ ทว่าใบมีดนั้นกลับยัง
คมกริบเหมือนใหม่

“กรีซเล่มนี้ไม่ดีหรือ”

“ท่านรู้ดีว่าสิ่งที่ข้าถามหาใช่เรื่องนี้ไม่!” ลูจีโอเหยาเข้าใจทันทีว่าเขาพยายามพิสูจน์อะไรกับตน และทำทางที่หงุดหงิดเล็กน้อยของนางทำให้รอยยิ้มภายในดวงตาหลินอีหนานเข้มข้น

ลูจีโอเหยาซึ่งเพิ่งจะเกิดโศกนอกกว่าตนยังมีเรื่องxorองหลินอีหนาน นางจึงเปลี่ยนสีหน้าและยิ้มให้หลินอีหนานอย่างไม่น่าพา จากนั้นจึงพูดว่า “สิ่งที่ท่านพูดมาก็ถูกต้องกรีซเล่มนี้ดีจริงๆ”

หลินอีหนานเปล่งเสียง “อืม” คราหนึ่ง และมีได้พูดอะไรเกี่ยวกับความผิดปกติของลูจีโอเหยาแม้แต่บ่อย เพียงแต่เมื่อนางแสดงอาการประจบเอาใจชัดเจนมากขึ้นเรื่อย ๆ เขาก็มีอาการทำเป็นไม่มีอะไรเกิดขึ้นได้แล้ว

หลินอีหนานกำศีรษะมองจอกสุราในมืออย่างเหม่อลอย เขาคว่ำจับลูจีโอเหยาซึ่งกำลังจะหลบหนีอย่างทันควัน จากนั้นจึงหันกลับไปมองอย่างเข้มข้นพร้อมถามว่า “นี่คือ?”

“หล่มู๋เงินให้มา” ลู่จื่อเหยาตอบอย่างฉับไว เมื่อถูก หลินอีหนานดึงร่างมานั่งลงบนเก้าอี้ก็กระแอมด้วยท่าทีที่ไม่เป็นธรรมชาติ จากนั้นจึงย้อนถามกลับไปว่า “มีอะไรหรือ”

“มีอะไรอย่างนั้นหรือ...” หลินอีหนานกล่าวทวนคำของ ลู่จื่อเหยาเสียงต่ำ เขาหันกลับไปมองท้องฟ้าซึ่งมืดมิดไปแล้ว จากนั้นก็เคลื่อนสายตากลับมาที่ใบหน้าลู่จื่อเหยาอีกครั้ง

สุราโอสถนี้พูดได้ว่าหล่มู๋เงินบ่มเพื่อเขาโดยเฉพาะ แต่ หลินอีหนานมิได้จะต้องมันนานมากแล้ว สาเหตุที่คราครากตัวลู่จื่อเหยามาติดด้วยกัน เพราะเขารู้สึกว่าน่าสนุก มิได้หมายความว่าเขาเป็นปีศาจสุรา ซึ่งทุกวันนี้อาจขาดสิ่งนี้ได้ ช่วงนี้มีเรื่องจุกจิกรัดตัวจนเขาแทบจะลืมหืมนี้ไป ยามนี้ ลู่จื่อเหยาส่งมันถึงตรงหน้าอีกครั้ง หลินอีหนานไม่มีเหตุผลที่จะปฏิเสธ เพียงแต่...

ทำดีหวังผล

การแสดงออกต่าง ๆ ของลู่จื่อเหยาในวันนี้ทำให้ หลินอีหนานอดนึกคำพูดประโยคนี้ขึ้นมาไม่ได้

“กลางดึกสงัด ชายหนุ่มหญิงสาวอยู่ร่วมห้องเดียวกัน
เจ้านาสຸຣານີມາให้ข้าตีหม หมายความว่าอย่างไร” มือซ้ายของ
หลินอีหนานกุมข้อมือลู่อือเหยาไม่ยอมปล่อย ส่วนมือขวาก็ชู
จอกສຸຣາซึ่งมีສຸຣາຣີນຢູ່ຕື່ມຈອກແລ້ວຕື່ມຣວດເດີຍວຈນຸມດສີນ
ຈາກນັ້ນກໍຝລັກຈອກນັ້ນໄປຕື່ງເປື່ອງຜ້າລູ່ຈື່ເຍາແລ້ວຖາມວ່າ
“ຕື່ມອມຂ້າຈນເມາມາຍເພື່ອກໍາອະໄກບາງອ່າງກັບຂ້າ ຫຼືຮູ້ສຶກວ່າ
ຂ້າຕື່ມສຸຣາລຸ່ງໄປແລ້ວພຸດຈ່າຍງ່າຍດາຍກວ່າ?”

หลินอีหนานโน้มตัวมาข้างหน้าเพื่อย่นระยะห่างกับ
ลู่อือเหยา ลู่อือเหยา มองไปหน้าอันหล่อเหลาซึ่งจู่ ๆ ก็ขยาย
ใหญ่ขึ้นตรงหน้า ครั้นได้กลิ่นສຸຣາເບາບາງທີ່ປະປຸນມາກັບ
ລມหายใจก็รู้สึกอึดอัด

ในเมื่อแผนการที่คิดไว้ถูกคนแฉด้วยคำพูดเพียงประโยค
เดียว นางจึงหมดความกล้าที่จะแสดงละครต่อไปเช่นเดียวกัน

ในสายตาของหลินอีหนาน รอยยิ้มประจบประแจง
ช่างน่าสนใจเป็นล้นพ้น ครั้นได้ยินนางเอ่ยเสียงค่อยขึ้นมาว่า
“อันที่จริงมีเรื่องเล็กน้อยที่ใครขอความช่วยเหลือจากท่าน” เขา
ก็กระจ่างแจ้งแก่ใจว่าสิ่งที่ลู่อือเหยาต้องการทำนั้นย่อมมิใช่
เรื่องเล็กน้อยธรรมดาๆ เช่นนั้นเด็ดขาด

หลินอี๋หนานเลิกคิ้วเล็กน้อยและปล่อยมือลู่อือเหยา เขามองนางด้วยรอยยิ้มสงบเยือกเย็นพร้อมผงกศีรษะ “ข้ารับปากเจ้า”

“ไม่ถามว่าเรื่องอะไรหรือ”

“ไม่ถามว่าเรื่องอะไร เพียงแต่จะช่วยเจ้าเมื่อใดก็ต้องดูอารมณ์ของข้าแล้ว” คำพูดเพียงประโยคเดียวของหลินอี๋หนานทำให้ลู่อือเหยารู้ว่าเรื่องราวมิได้ง่ายตายเช่นนั้น

ลู่อือเหยามองจอกสุราตรงหน้าซึ่งยามนี้ถูกรินจนเต็มอีกครั้ง จากนั้นจึงผินหน้ามองหลินอี๋หนาน นางขมวดคิ้วเล็กน้อยพร้อมสวดลมหายใจลึกคราหนึ่ง จากนั้นจึงดื่มสุราลงไป

ยามอยู่ต่อหน้าผู้อื่นลู่อือเหยามักกล้าตะตองสิ่งนี้เนื่องจากเกรงว่าพอเมามายแล้ว อีกร่างของนางจะทำสิ่งที่นางมิอาจควบคุมได้ เพียงแต่หากมีหลินอี๋หนานอยู่ ลู่อือเหยาไม่จำเป็นต้องกังวลมากมายถึงเพียงนั้นเช่นเดียวกัน

หลังจากดื่มสุราไปหลายจอก ใบหน้าของลู่อือเหยาก็ดูปรากภูสีเลือดฝาดชั้นหนึ่ง หลินอี๋หนานมองดวงตาที่เปล่งประกายและปรางแก้มที่แดงระเรื่อเล็กน้อยทั้งสองข้าง

ของนาง เมื่อไม่พบความผิดปกติอันใดก็รู้ว่าภรรยาของตน
คอแข็งขึ้นโดยไม่รู้ตัว มิเช่นนั้นหากเป็นเช่นกาลก่อน นางคง
กลายร่างเป็นอีกคนหนึ่งนานแล้ว

แผนการเดิมของลู่จื่อเหยาคือพูดจาดี ๆ พะเน้าพะนอจน
หลินอี๋หนานลอยล่อง และจะพูดเรื่องแคว้นชิงหมิงขณะที่เขา
กำลังอยู่ในภาวะกึ่งเมามายกึ่งได้สติ ถึงกระนั้นไม่รู้เพราะเหตุใด
นางถึงกลายเป็นผู้ที่ถูกกรอกสุราผู้นั้นไปเสียได้ นางไม่เคยรู้
อดีตของหลินอี๋หนาน ย่อมไม่รู้ว่าเขาใช้ชีวิตมานานหลายปี
เพียงนี้โดยไม่เคยดื่มสุราจนเมามายเลยสักครั้ง ลู่จื่อเหยา
เอียงศีรษะด้วยอาการวิงเวียน ครันสบสายตาอันร้อนแรงของ
หลินอี๋หนานก็ยิ้มอย่างโง่งมพร้อมถามว่า “ไม่ดื่มหรือ”

“อืม ไม่ดื่มแล้ว” หลินอี๋หนานลุกขึ้นด้วยรอยยิ้มที่มุมปาก
เขาโอบเอวลู่จื่อเหยาแล้วอ้อมขึ้นท่ามกลางเสียงร้องด้วยความ
ตื่นตกใจของนาง “พวกเราใช้ด้านล่างคุยกันดีกว่าว่าเจ้าอยากให้
ข้าช่วยเรื่องอะไร”

ลู่จื่อเหยาใช้มือทั้งสองข้างโอบรอบคอหลินอี๋หนานตาม
สัญชาตญาณ ใบหน้าแนบชิดหน้าอกพร้อมฟังเสียงหัวใจเต้น

อันแข็งแกร่งและทรงพลังของเขา จากนั้นก็ถูกอุ้มกลับไปเตียงอย่างระลึมระลือ

มุ้งถูกปลดลงมา ทำให้ทุกสรรพสิ่งที่อยู่บนเตียงถูกตัดขาดจากโลกภายนอก ขณะเดียวกันก็ดับแสงเทียนที่อยู่บนโต๊ะเช่นกัน ทำให้โลกของลูจีโอเหยาพลันมืดมิดลงไปไม่น้อย

“เรื่องของหลัวอือวี่?” หลินอิ๋หนานประชิดข้างไปหูลูจีโอเหยาแล้วถามด้วยเสียงอ่อนโยนและแผ่วเบา

“หืม? อืม” ลูจีโอเหยาตะลึงงัน นางผงกศีรษะแล้วหันศีรษะไปมองเขา ยังมีทันมองเห็นสีหน้าของหลินอิ๋หนานก็ถูกเขาจุ่มพิตจนมิอาจหายใจได้แล้ว

ขณะที่สมองของลูจีโอเหยากำลังขาวโพลน หลินอิ๋หนานก็ละเว้นนางอย่างใจดี เขาลูบไล้เรือนผมยาวของนางเล่นพลางถามต่อไปว่า “เกี่ยวข้องกับชาวแคว้นชิงหมิงพวกนั้นด้วยหรือ”

สายตาของหลินอิ๋หนานช่างร้ายกาจนัก มองเห็นความจริงอย่างทะลุปรุโปร่งภายในชั่วพริบตา ลูจีโอเหยาเบะปากลงอย่างไม่ยอมจำนนและตอบอย่างไม่เต็มใจว่า “ใช่”

“ว่ามา เรื่องอะไร” หลินอีหนานนอนตะแคงอยู่ข้างกาย ลู่จื่อเหยา เขาใช้นิ้วจิ้มแก้มของนาง จากนั้นก็ไปที่ริมฝีปาก “หากกล้าพูดปด ต้องยอมรับผลลัพธ์นะ”

ลู่จื่อเหยาอ้าปากกัด พยายามขัดขึ้นเพื่อที่จะลุกขึ้นหนึ่ง ถึงกระนั้นกลับถูกหลินอีหนานกดล้มลงไป

หลังจากจัดการความคิดของตนเอง ลู่จื่อเหยาสุด ลมหายใจลึกคราหนึ่งแล้วสบตาหลินอีหนาน จากนั้นจึงพูดว่า “วันนี้เซวียนหยวนจวินผ่านมาที่จวน”

“มาทำอะไร” ครั้นหลินอีหนานได้ยินชื่อเซวียน-หยวนจวินผ่านสี่คำนี้แววตาพลันดำมืด ประกายเย็นเยียบ ฉายวาบภายในดวงตา “กรีซ?”

“ใช่” ลู่จื่อเหยา รู้ทัศนคติที่หลินอีหนานมีต่อ เซวียนหยวนจวินผ่าน กอปรกับนางเคยขัดแย้งกับพวกเขา มาก่อน ดังนั้นหลินอีหนานไม่มีทางรับปากที่จะร่วมมือกับ อีกฝ่ายอย่างง่ายดายเพียงนั้นแน่ ต่อให้ส่งผลดีต่อเขาก็ไม่มีวัน

“ตอนที่ท่านไปหาหลินอีเสียง เขามาที่นี่ตามล่าพัง คง เผ่าจับตาดูความเคลื่อนไหวของท่านกับข้ามาตลอด ดังนั้นถึง

เลือกโอกาสได้เหมาะเหม็งถึงเพียงนั้น พวกมันตามหาเชื้อหาน ไม่พบ ดูท่าคงล้มเลิกความคิดแล้วเช่นกัน เป้าหมายที่เหลือจึงมี เพียงกริชเล่มนั้น มันรู้ดีว่าหากฝืนใช้กำลังเข้าช่วงชิงย่อมไม่มี วันสำเร็จ ดังนั้นจึงมายื่นข้อเสนอกับพวกเรา”

“ข้อเสนออันใด”

“ช่วยพวกเราต่อกรกับฝ่ายรัชทายาท พองานสำเร็จแล้ว พวกมันต้องการเพียงกริชเล่มนั้นเท่านั้น”

หลินอี่หนานนิ่งเงียบ อากาศพลันแข็งตัว บรรยากาศ อันเงียบสงบทำให้ลู่อือเหยาใจเต้นไม่เป็นสำ ประสาทเริ่ม เข้มึงเกลียวโดยไม่รู้ตัว

“แสดงว่าเจ้าคิดออกแล้วว่าควรทำเช่นไรถึงได้มาคุยกับ ข้า?” ผ่านไปครู่หนึ่ง ในที่สุดหลินอี่หนานก็เอ่ยปากขึ้นมาอีกครั้ง เมื่อเห็นลู่อือเหยาตอบอย่างขลาดกลัวเล็กน้อยก็มิได้เอ่ย อันใด แต่กลับตอบตกลงโดยอยู่เหนือความคาดหมายของ ลู่อือเหยา ยิ่งนัก “ในเมื่อเจ้าคิดเรียบร้อยแล้ว เช่นนั้นข้าช่วยเจ้า ก็ได้ ส่วนบัญชีระหว่างข้ากับมัน รอให้เสร็จงานแล้วค่อยสะสาง ก็ยังไม่สาย”

วาจาของหลินอิ๋หนานทำให้ลู่จื่อเหยาอึดอัดเล็กน้อย ผ่านมานานเช่นนี้ ดูเหมือนว่าขอเพียงเป็นสิ่งที่นางต้องการ จะทำ ไม่ว่าข้างหน้าจะมีภัยอันตรายและอุปสรรคมากเพียงใด เขาก็จะผงกศีรษะเห็นชอบทั้งสิ้น

ลู่จื่อเหยาหลบเปลือกตา ขณะที่กำลังจมอยู่กับความ ตื่นตันจนยากจะไถ่ถอนตัว เสียงของหลินอิ๋หนานก็แว่วเข้ามา อีกครา ยังคงอบอุ่นและอ่อนโยน ถึงกระนั้นก็แฝงอันตรายไว้ หลายส่วนด้วยเช่นกัน

“ส่วนบุญชีระหว่างเจ้ากับข้าต้องสะสางกันภายในวันนี้ เเลย กลับประหารก่อนรายงานภายหลัง เห็นที่ยามกลางวัน ตอนที่ข้าไม่อยู่ เจ้าคงแอบดื่มสุราไปไม่น้อย ดังนั้นถึงขวัญกล้า เช่นนี้ ใช่หรือไม่”

นิ้วมือไล่มาถึงหน้าอกของลู่จื่อเหยา จากนั้นก็ปลด กระดุมออกภายใต้การจ้องมองของนาง เหตุการณ์พลิกผัน รวดเร็วเสียเหลือเกิน ทำให้ลู่จื่อเหยาพลันรับไม่ได้เล็กน้อย ถึงแม้ว่านางคิดได้ตั้งแต่แรกแล้วว่าเธอจะกลายเป็นเช่นนี้ กระนั้นก็ไม่ควรเป็นผลที่เกิดจากการที่นางเป็นฝ่ายประจบเอาใจและ

ยอมเสนอตัวเข้าหาเขาเนี่ย ไฉนกลายเป็นบัญชีที่ต้องสะสาง
กันด้วยเล่า

จูบแผ่วเบากระชั้นถี่ปรมอยู่บนชอกคอนาง ทั้งคัน
ทั้งจิกจี้

ลู่อือเหยาซึ่งยังคงวิ่งเวียนผลักร่างหลินอี๋หนานเบา ๆ
ทว่ากลับไร้ผล ความรู้สึกภายในกายทวีความชัดเจนมากขึ้น
เรื่อย ๆ ลมหายใจกระชั้นถี่ขึ้นทีละน้อย เมื่อมือของเขาทะลุผ่าน
เสื้อผ้าและสัมผัสผิวหนัง นางยังคงกระวนกระวายดังเช่นที่
เป็นมา หารู้ไม่ว่าการดิ้นรนขัดขืนของนางเพลานี้กลับยิ่งเหมือน
กำลังเชื้อเชิญเขามากกว่า

หลินอี๋หนานขบไปหูแดงกำข้อมือของลู่อือเหยา เสียงหัวเราะ
คล้ายมีคล้ายไม่มีลอยเข้าโสตของนาง

“ยากนักที่สูดยินเป็นฝ่ายเริ่มสักครา แล้วข้าจะทำให้เจ้า
ผิดหวังได้อย่างไร”

ลู่อือเหยาหลับตาลงสนิทพรางพรางถ้อยคำของเขา
หลินอี๋หนาน ใบหน้าแดงแล้วแดงเล่า ทว่ามือทั้งสองข้างกลับ
กระหวัดรัดรอบคอและโอบกอดเขาด้วยความแรงไม่หนักไม่เบา

“ได้”

คำเรียบง่ายเพียงคำเดียวก็ทำให้หลินอีหนานซึ่งควบคุมตนเองได้ดียิ่งแทบจะเสียการควบคุม เสียงถอนหายใจที่ยังมิได้เปล่งออกมาถูกเขาบังคับกลับคืนไป เขามีอาจปฏิสรรสตรีผู้นี้ได้เลย ไม่ว่าเรื่องใดล้วนเป็นเช่นนั้น

“พรุ่งนี้พอตื่นแล้วห้ามป่นข้าเด็ดขาด”

เสียงแหบพร่าเล็กน้อยดังขึ้น ลู่จื่อเหยาหยักยกมูมปากเล็กน้อยและรับการจุมพิตของเขา เร็วแรงสุดท้ายที่เหลือภายในร่างกายถูกจุมพิตของหลินอีหนานสูบออกไปจนหมดสิ้น ฤทธิ์สุราฉวยโอกาสถึงขั้นขึ้นมาอย่างไม่รู้กาลเทศะทำให้ลู่จื่อเหยาปราศจากเรี่ยวแรงที่จะขัดขึ้นแม้แต่บ่อย และความจริงก็พิสูจน์แล้วว่าหลินอีหนานกล่าวไว้ไม่มีผิด เนื่องจากเมื่อลู่จื่อเหยาตื่นขึ้นมาในวังรุ่งขึ้นก็เป็นยามเที่ยงแล้ว...

ผู้ใดกล่าวว่าคุณหนูใหญ่อ่างข้าเป็นดาวกาลกิณี! เล่ม 8

谋妃当道

Camellia

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ กรุงเทพฯ เขตตลิ่งชัน (บรมราชชนนี) 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964 , 4941 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks Camellia Novel

《谋妃当道》

Author: 夜凌祁 Ye Ling Xi

Copyright © 2021 by COL Digital Publishing Group Co., Ltd.

Thai (language) Translation Copyright © 2025 by Amarin Corporations Public Co., Ltd.

This Thai edition is published by arrangement with COL Digital Publishing Group Co., Ltd.

Arranged through Beijing Wenxin Wenchuang Technology Co., Ltd. (北京文心文创科技有限公司) &

Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All rights reserved

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น

การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดๆ นอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด

ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และพรบ. ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-8154-2

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)